

[Henry Christensen.]

på de 4 pct. om året. Derfor har det også virket overordentlig overraskende, at man såvel fra det økonomiske råd som fra anden side, herunder også den højtærede økonomiminister, offentligt har antydnet, at hvis man skulle genoprette den økonomiske balance, der er blevet forstyrret ved et større samlet forbrug, end der er produktion til, ville man anvise begrænsning i erhvervslivets investeringer som en passende fremgangsmåde. Det var ikke de offentlige, men de private investeringer, man her pegede på.

Hvad kan dog begrunde det standpunkt? Produktionen skabes i de danske erhvervsvirksomheder og af disses dygtige ledere, funktionærers og arbejderes udnyttelse af produktionsapparatet. Den højtærede økonomiminister gør rigtigt opmærksom på det alvorlige forhold, at vi i de kommende år bliver forholdsvis færre i de produktive aldersklasser og tilsvarende langt flere i de ældre aldersgrupper. Vi har endvidere ikke længere — heldigvis ikke — et stort antal arbejdsløse at tage af. Der er altså kun én vej frem: en fortsat forøget produktivitet, et endnu bedre teknisk udstyret produktionsapparat. Vi skal med henblik på fremtiden forhåbentlig tilpasse os et større europæisk marked og den deraf kommende forøgede internationale arbejdsdeling. Alt dette kræver ikke formindskede, men stadigt øgede investeringer også i erhvervslivet for at skabe øget vækst i erhvervslivets produktion.

Vi ved, at investeringsmulighederne i f. eks. danske landbrugsbygninger alt for længe har været utilfredsstillende. Vi kender det kolossale investeringsbehov, væksten i boligbyggeriet og dettes rationalisering forudsætter, og meget mere kunne nævnes. Vi er kommet langt bl. a. i kraft af de gældende afskrivningsregler. Vi ønsker derfor ikke disse regler forringet; snarere kunne der være tale om, at den skattemæssige begunstigelse af erhvervsvirksomhedernes opsparing gennem afskrivningsregler og investeringsfonds ikke burde være begrænset alene til opspa-

ring inden for virksomhederne. Vi mener yderligere, at reglerne om skattefri opsparing til investering må udvides til i stort omfang også at gælde lønmodtagere. Jeg ved naturligvis meget vel, at man kan påvise investeringer hist og her, som er mindre påkrævede end andre; men tør f. eks. nogen i den høje regering slå sig for brystet, når det gælder de offentlige investeringer? Tør nogen eksempelvis hævde, at efterkrigstidens omfattende skolebyggeri udelukkende er udført ud fra hensynet til, hvad der var det mest effektive og rationelle?

Perspektivet i retning af forskelsbehandling i de forskellige investeringer fører lige i retning af at overlade det til den statslige myndighed at afgøre, hvad der er mest hensigtsmæssigt for det private erhvervsliv. Regeringen ville, hvis den skulle føle sig fristet til en sådan politik, uklogt gøre regning uden vært. Jeg tror, at i hvert fald den højtærede statsminister vil forstå denne tale.

Der er altså næppe grundlag for at hævde, at en saglig løsning er en begrænsning af de private investeringer og en overflytning til de offentlige. Det vil da være en langt mere positiv og værdifuld måde at drøfte disse problemer på at se, hvad vi kan gøre for at bringe så mange af disse ønsker som muligt inden for rækkevidde i de kommende år.

For at knytte det til den udvikling, jeg nævnte før, så er spørgsmålet for det første: hvad kan vi gøre for at øge stigningstakten i produktionen, så der bliver en samlet større produktion og velstand at løse disse opgaver ud fra?

For det andet: hvad kan vi gøre, for at en større del af den voksende velstand bliver sparet op, så der i økonomien bliver plads til større samlede investeringer og dermed også til større offentlige investeringer, uden at dette behøver at gå ud over bolig- og erhvervsinvesteringerne, og således at denne større opsparing sker på en måde, så den ikke fratager befolkningen tilskyndelsen til at forøge produktionen?

Og endelig for det tredje: hvad kan vi